

lidt, efterhaanden som de forskellige Omnormeringer bliver effektive. Dette Tal for Udgiften: 51 180 Kr., er udregnet paa samme Maade som ved Opgørelsen af Udgifterne ved tidligere Normeringslove.

Et Mindretal indenfor Udvalget, nemlig Venstres Repræsentanter, har, som det vil ses af Betænkningen, ikke kunnet slutte sig til Indstillingen, men har dog ikke stillet Ændringsforslag. Paa nærværende Tidspunkt skal jeg derfor indskrænke mig til at anbefale det høje Ting at stemme for de af Ministeren stillede og af et Flertal tiltraadte Ændringsforslag.

Søren Svendsen: Som det vil ses af den afgivne Betænkning, har Venstres Medlemmer i Lønningsudvalget ikke kunnet anerkende det foreliggende Forslag og vil heller ikke kunne stemme for dets endelige Vedtagelse. Udover de Bemærkninger, som er anført i Betænkningen, skal jeg knytte nogle Bemærkninger hertil for at tydeliggøre den Stilling, som vi har indtaget overfor Forslaget.

Normeringsloven er jo, som ærede Medlemmer vil kunne se, mere og mere blevet en Slags Revision af Lønningsloven, idet de mange forskellige Stillingers Oprykninger, Avancementspladser o. s. v. bliver indført paa de aarlige Normeringslove. Dette har ikke oprindelig været Meningen med de aarlige Normeringslove. Hovedformaålet med disse var at tage ud af Finansloven disse mange Poster, som der aarligt blev opført, disse mange forskellige Forandringer af Tjenestemandenes Antal, Vilkaar, Avancementer o. s. v. og faa dem ind paa den aarlige Normeringslov, som skulde give en samlet Oversigt over det hele. Meningen var ikke, at der derved skulde indføres principielle Ændringer i Tjenestemandensloven, eller at der skulde ske større Afvigelser med Hensyn til Antallet i de forskellige Lønningsklasser. Men det er mere og mere gaaet i den Retning; og selvfølgelig vil der som Regel fremkomme en Udgiftsforøgelse ved disse Oprykninger. Det lyder jo mange Gange ret uskyldigt, at det vil kun koste saa og saa meget at rykke en Tjenestemandsstilling op fra en lavere til en højere Lønningsklasse; og det er selvfølgelig formelt rigtigt; i mange Tilfælde koster det kun den lille Forskel, der er imellem Slutlønnen i een Lønningsklasse og Begyndelseslønnen i den anden; og det er altsaa det, der regnes med til Udgift. Men man maa ikke glemme, at det er en Udgift, som fortsættets; idet vedkommende i den nye Lønningsklasse beholder de Alderstillæg,

som følger Aar for Aar, saa Udgiften bliver meget større, end den er angivet ved det først opstillede Forslag. Efter at Normeringslovforslaget nu har faaet det store Omfang, som det har, vedtog vi i Fjor i Lønningsudvalget en enstemmig Erklæring fra Udvalget til Administrationen, til Ministrene, om, at fremtidig maatte Normeringslovene kun indeholde det mindst mulige, det, som var nødvendigt paa Grund af saadanne Omstændigheder, som maatte tages i Betragtning, og tillige saa faa Oprykninger fra lavere til højere Lønningsklasser som muligt. Og ud fra denne Forudsætning gik vi i Fjor med til at stemme for det da foreliggende Normeringslovforslag.

Men naar vi nu ser paa det Forslag, vi behandler her i Dag, og de dertil stillede Ændringsforslag, vil ærede Medlemmer have vanskeligt ved at opdage, at denne Udtalelse fra i Fjor har haft nogen nævneværdig Indflydelse paa Administrationens Stilling med Hensyn til Opstillingen af Normeringslovforslaget for i Aar; der er tværtimod paa adskillige Steder en Forøgelse af Avancementsklassernes Antal, som er ganske usædvanlig. Derfor har vi ikke ment at kunne tiltræde det foreliggende Forslag. Det er ikke saaledes, at vi fra Venstres Side principielt er imod, at der ogsaa paa Normeringsforslagene, efter som Aarene gaar, sker Forbedringer for Tjenestemandene ved, at man forøger Avancementspladserne paa de forskellige Omraader. Hvis man vil se, hvorledes Antallet har været i de forskellige Normeringslove, lige fra vi fik Lønningsloven i 1919, vil ærede Medlemmer kunne overbevise sig om, at der er sket og aarlig sker en ganske betydelig Forøgelse af Avancementspladserne indenfor Ætaterne og selvfølgelig ogsaa en Forbedring af Lønningerne for enkelte Tjenestemandsstillinger og for de mange smaa Institutioner, som staar udenfor de store Ætater. Jeg skal ikke trætte det høje Ting med mange Tal; jeg vil kun fremsætte nogle ganske enkelte Oplysninger om, hvorledes det er gaaet med adskillige Avancementspladser indenfor et Par af de store Ætater, Jernbanevæsenet og Postvæsenet. Der er det saaledes, at for Kontrolørernes Vedkommende — det er den Avancementsklasse, hvortil der særlig oprykkes fra Assistentpladserne —, der begyndte vi i 1919 med 43 Kontrolører af 1ste Grad ved Statsbanerne. Det blev saa noget forøget ved næste Normeringslovforslag. Efter at vi havde faaet Sønderjylland tilbage, skete der en Forøgelse til 52, men de er nu senere næsten hvert